

22120169

LATVIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
LETTON A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
LETÓN A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)
Jeudi 10 mai 2012 (matin)
Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Uzraksti komentārus par **vienu** no sekojošiem tekstiem:

1.

Gūtenmorgens un vientulība

Vienreiz Gūtenmorgenam sagribējās izbaudīt kādu klusu vientulības brīdi. Mājās miera nebija, jo sievai vajadzēja kārtot māju, bet dēls tai laikā centās nodrošināt māti ar darbu. Tāpēc Gūtenmorgens gāja meklēt vientulību ārpus mājām. Viņš devās uz parku cerībā rast mieru un klusumu. Gūtenmorgens mazliet bažījās, vai tik tur atkal priekšā nebūs Kalniņš un Bērziņš, taču, par laimi, parkā neviena nebija. Viņš atvieglots apsēdās uz soliņa un baudīja vientulību. Paspējis knapi pusstundu apmierināt vajadzību pēc miera un klusuma, Gūtenmorgens ieraudzīja tuvojamies Liepiņu. „Nu re, Liepiņš,” Gūtenmorgens neapmierināti nodomāja. „Viņš te vispār nekad nerādās, bet, re, akurāt tieši šodien savajadzējies atvilkties.” Liepiņš jau pa gabalu ieraudzīja Gūtenmorgenu un uzreiz noprata, ka tas bauda vientulību. Liepiņš neparko negribēja traucēt Gūtenmorgenu, tāpēc, būdams smalkjūtīgs cilvēks, visupirms gribēja izlikties nemanām Gūtenmorgenu un mierīgi paiet garām, taču tad viņam ienāca prātā, ka Gūtenmorgens var apvainoties un nodomāt, ka Liepiņš kļuvis lepns, negrib pat sasveicināties. Tādēļ viņš pienāca, apsēdās uz soliņa un klusi teica:

– Vari uzskatīt, ka manis te nemaz nav.

– Es tāpat zinu, ka tevis te nav, – atbildēja Gūtenmorgens.

15 – Tad labi, es arī pabaudīšu vientulību, ja tev nekas nav pretī, – sacīja Liepiņš.

– Baudi vesels, – samierinājies noteica Gūtenmorgens un pēc mirkļa, pievēris acis, iesnaudās.

Turpmākās vientulības minūtes viņi pavadīja uz soliņa divatā. Pēc stundas ceturkšņa parkā parādījās Kalniņš ar Bērziņu, nesdami katrā rokā pa diviem aliņiem.

20 – Man liekas, ka tie tur bauda vientulību, – teica Bērziņš pamādams ar galvu Gūtenmorgena un Liepiņa virzienā.

– Tā izskatās, – piekrita Kalniņš. – Varbūt mums arī vienreiz pasēdēt vientulībā. Visu laiku pa sabiedrību... Cik tad var! Kādreiz taču vajag arī atslēgties!

25 Bērziņš bija vienās domās ar Kalniņu, un viņi klusiņām, tā, lai nepamodinātu Gūtenmorgenu un neiztraucētu Liepiņu, piesēda uz soliņa. Tagad uz soliņa sēdēja jau četri vientuļnieki. Vēl pēc kāda brīža, redzot, ka parkā notiek vientulības baudīšana, uz soliņa apsēdās arī Zariņš, Lejiņš, Strazdiņš un Āboliņš, bet Ozoliņam, Siliņam un vēl vienam, citam Bērziņam, nācās atnest papildu soliņu, jo vairs nebija, kur sēdēt. Kad uz parku atnāca Lācis, Vilks, Zaķis un pārējā kompānija, pilsētas atbildīgie dienesti pēc vientulības baudītāju lūguma nomainīja agrāk parka estrādē uzstādītos skaļruņus pret klusinātājiem un pie ieejas parkā piestiprināja plāksni ar uzrakstu:

30 „Parkā netrokšņot!”. Drīz vien parkā saradās ne tikai vietējie vientulības baudītāji, bet arī iebraucēji no citiem reģioniem un pat daži ārzemju viesi.

Kad Gūtenmorgens pamodās no savas vientulības, viņš bija ļoti izbrīnījies par lielo ļaužu pulku, kas bija piepildījis parku. Tik daudz cilvēku vienkopus viņš bija redzējis tikai Dziesmu svētkos, taču te viss bija pavisam citādi. Gūtenmorgens uzreiz sajuta, ka visi šie cilvēki bauda
35 vientulību un gaiss no tā ir sabiezējis un kļuvis dūmakains. Pēkšņi viņam sametās tik vientulīgi ap dūšu, ka sagribējās kaut. Viņš spalgi iekaucās, un pamazām arī pārējie vientulības baudītāji sāka vilkt viņam līdzī, taču uzstādītie klusinātāji darīja savu, un visi kaucieni acumirkļi pārvērtās absolūtā klusumā. Gūtenmorgens to vairs nespēja izturēt. Stipri ciezdams no vientulības, Gūtenmorgens burtiski pēdējiem spēkiem izvilkās no parka un pa taisno devās meklēt sabiedrību
40 uz alus bāru, kur priekšā jau bija Krūmiņš, kurš vēl vienam, bet jau pavisam citam Bērziņam žēlojās par to, cik grūti ikdienas steigā atrast kādu miera un klusuma brīdi.

Māris Bērziņš, *Gūtenmorgens* (2009)

2.

Mana istaba

Man tagad atkal ir istaba sava
sastērķelētiem palagiem, iztamborētiem apsegiem,
ģērāniju uz palodzes, sīki rūtotiem lodziņiem
un ārā dziļu ziemu aiz tiem.

- 5 Un ārā kupenu kupenām sniega, piesarkusi pa tām es brienu,
biezos velteņus nopurinu, ieejot savā istabā.

Istabā, kurā es bizi pinu, kurā mazgāju muti pienā,
kurā lasīju vēstules, kurā lūpas pie stikla spiedu,
kamēr izkusa leduspuķes;

- 10 kurā klausījos uguni sprakšķam,
kurā klausījos lausku speram,
ābolus būkšķam un lietu pakšķam.

Istabā, kurā es vienmēr viena,
istabā, kurā tevi gribu,

- 15 istabā, kurā tevis nav,
smalki izšūtā neskartībā,
istabā, kurā nevari ienākt.

Anna Auziņa, *Es izskatījos laimīga* (2010)
